

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2006/027 Mo

in de klacht nr. 2005.3765 (115.05)

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft met ingang van 26 november 2003 op naam van zijn toenmalig bedrijf bij verzekeraar een all risks verzekering gesloten voor zijn auto (een BMW 530D). Op 23 november 2004 is deze auto in Oostenrijk gestolen.

De verzekeraar heeft schade-uitkering met een beroep op artikel 24.4 van de verzekeringsvoorwaarden en vanwege het feit dat klager zijn verklaring met betrekking tot de reservesleutel van de auto heeft gewijzigd, geweigerd.

Art 24.4 van de toepasselijke verzekeringsvoorwaarden, luidt:

'In geval van diefstal of verduistering van het verzekerde object, joyriding of oplichting bestaat eerst recht op schadevergoeding nadat;

- na kennisgeving van de gebeurtenis aan de maatschappij, een termijn verstreken is van 30 dagen en het aan de verzekerde of de maatschappij niet bekend is dat het verzekerde object is teruggevonden. Binnen de bovengenoemde termijn is de verzekerde verplicht regelmatig bij de politie te informeren of het verzekerde object is teruggevonden; en
- de eigendomsrechten van het verzekerde object en alle delen van het kentekenbewijs en sleutels of elektronische equivalenten zijn overgedragen aan de maatschappij'.

Artikel 22.1 van de toepasselijke verzekeringsvoorwaarden luidt, voor zover hier relevant:

'Niet verzekerd is:

c. (..)

- Schade die het gevolg is van het niet in acht nemen van de normale zorgvuldigheid ter voorkoming van diefstal van het verzekerde object'.

De klacht

Klager heeft op 15 december 2004 aan de door verzekeraar ingeschakelde schade-expert de delen 1 en 2 van het kentekenbewijs en twee voertuigsleutels

2006/027 Mo

overgedragen. De reservesleutel van de auto kon hij op dat moment niet vinden omdat hij niet wist waar deze was opgeborgen. Tegenover de schade-expert heeft hij daarover verklaard: 'Hij moet ergens thuis liggen of in mijn appartement in Hongarije'. Op 21 december 2004 heeft klager de schade-expert medegedeeld dat hij zich hoogstwaarschijnlijk met betrekking tot de opbergplaats van zijn reservesleutel had vergist. Vermoedelijk was deze sleutel namelijk opgeborgen in een computertas die op 15 juni 2004 van klager was gestolen.

Verzekeraar heeft ten onrechte geweigerd de door klager geleden schade te vergoeden. De stelling van verzekeraar dat klager, omdat hij niet de reservesleutel kan inleveren, geen recht heeft op een uitkering berust op een onjuiste lezing van artikel 24.4 van de verzekeringsvoorwaarden. Het woordje 'alle' in het tweede lid van dit artikel heeft slechts betrekking op de delen van het kentekenbewijs; de tekst van artikel 24.4 houdt niet in dat wanneer een verzekerde niet meer in het bezit is van zijn reservesleutel hij geen recht heeft op uitkering. Ook gaat verzekeraar er ten onrechte aan voorbij dat aan de zijde van klager sprake is van overmacht. Voorts stelt verzekeraar ten onrechte dat klager geen deugdelijke verklaring heeft waar de reservesleutel is gebleven. Het is niet vreemd dat een verzekerde niet direct weet waar hij zijn reservesleutel heeft opgeborgen en de diefstal van deze sleutel pas bemerkt wanneer hij deze nodig heeft. Dat klager zijn verklaring met betrekking tot de reservesleutel heeft gewijzigd, geeft verzekeraar dan ook niet het recht om een schade-uitkering te weigeren.

Het feit dat klager van de diefstal van 15 juni 2004 geen aangifte heeft gedaan is niet opmerkelijk te noemen, nu steeds minder mensen aangifte doen van een misdrijf.

Het standpunt van verzekeraar

Uit de onderzoeksrapportage van de door verzekeraar ingeschakelde expert komt naar voren dat klager de reservesleutel niet kan overhandigen. Deze zou in zijn appartement in Hongarije, dan wel in Rotterdam liggen. Enige tijd later is klager van deze verklaring teruggekomen en heeft hij medegedeeld dat de reservesleutel, welke zich in een computertas bevond, waarschijnlijk een half jaar eerder tijdens een inbraak in zijn winkelpand te Rotterdam was gestolen. Hiervan heeft klager geen aangifte gedaan.

Klager kan geen deugdelijke verklaring geven waar de reservesleutel precies is gebleven. Volgens zijn laatste verklaring zou de sleutel reeds een half jaar vermist zijn. Hierdoor heeft klager de normale zorgvuldigheid ten aanzien van zijn sleutelbeheer niet in acht genomen (artikel 22.1 c).

Tevens is opmerkelijk dat bij de diefstal van een voertuig van klager in 2001 nagenoeg dezelfde problematiek speelde. Ook toen kon klager de reservesleutel niet overleggen en was deze volgens zijn verklaring op mysterieuze wijze uit een jas gestolen. Bovendien werd ook toen door klager pas na de diefstal van het voertuig de sleutel als vermist opgegeven. Eveneens werd er geen aangifte gedaan.

De auto van klager had een door de Stichting Certificering Motorrijtuigen goedgekeurd beveiligingssysteem klasse 3. Gezien deze beveiliging kon het voertuig nagenoeg niet gestolen worden zonder de bijbehorende sleutel te gebruiken en was het niet mogelijk om het voertuig weg te slepen. De diefstal zou op klaarlichte dag en op een druk bezocht parkeerterrein hebben plaatsgevonden. Door klager of de plaatselijke politie zijn geen glassplinters of andere sporen van braak waargenomen op de plaats waar klagers auto had gestaan.

2006/027 Mo

Verzekeraar heeft niet kunnen vaststellen dat er sprake is geweest van een gedekte gebeurtenis conform de polisvoorwaarden. Voor de vaststelling hiervan was verzekeraar grotendeels afhankelijk van de informatie die klager verzekeraar heeft verstrekt en deze informatie was op zijn minst onduidelijk en onvolledig.

Het commentaar van klager

Naar aanleiding van het verweer van verzekeraar heeft klager zijn klacht gehandhaafd en nog nader toegelicht.

Het oordeel van de Raad

1. Verdedigbaar is het standpunt van verzekeraar dat met 'sleutels' in het hiervoor onder Inleiding geciteerde artikel 24.4 is bedoeld 'alle sleutels'. Zonder dit woord 'alle' zou het begrip 'sleutels' een in het zinsverband zonderlinge onbepaaldheid bezitten. Eveneens verdedigbaar is het standpunt van verzekeraar dat het feit dat klager volstaat met vage veronderstellingen over de lotgevallen van de reservesleutel er op wijst dat hij de normale zorgvuldigheid ter voorkoming van diefstal van de auto niet in acht heeft genomen (artikel 22.1c). Dit geldt te meer nu klager bij een eerdere diefstal van zijn auto ook de reservesleutel van die auto niet kon overleggen. Voorts blijkt uit de aan de Raad overgelegde stukken dat klager zijn aanvankelijk gedane verklaring omtrent de reservesleutel heeft gewijzigd.
2. Gelet op het hiervoor onder 1. vermelde heeft verzekeraar door aan klager uitkering te ontzeggen de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad, zodat de klacht ongegrond is.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 3 april 2006 door mr. M.M. Mendel, voorzitter, drs. C.W.L. de Bouter, mr. E.M. Dil-Stork en mr. P.A. Offers, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Guijt, secretaris.

De voorzitter:

(mr. M.M. Mendel)

De secretaris:

(mr. J.J. Guijt)